

Α. ΜΟΝΟΝ ὥς καταγγελία νοεῖται ἡ ἀπασχόληση τῆς στήλης μέ τῇ «Νέα Σκηνή» τοῦ «Ἐθνικοῦ» καί συνάμα ὥς ὑποστήριξη τῆς ἀντίδρασης τῶν ἠθοποιῶν τοῦ κάστ νά ὑπηρετήσουν τά ἀντι-κείμενα τοῦ Ἀκάλυπτου χώρου (βέβαια, ἡ καλλιτεχνική τους εὐαισθησία καλό θά ἦταν νά ἀφυπνίζεται καί ὅταν τοὺς ζητοῦνται στοιχειώδεις ὠριακές θυσίες στίς πρόβες). Ὁ σκηνοθέτης Τ. Βουτέρης θόλωσε τά νερά καί τίς ἀτομικές συγγραφικές εὐθύνες διαπλέκοντας τό ὕλικο τῶν διαπραξάντων, ὥστε νά συσταθεῖ μιά ἀλυσίδα κοινωνικοῦ καί ὑπαρξιακοῦ προβληματισμοῦ γιά νήπιους θεατές. Φιλοτιμία τόσο ἀχρείαστη πού φτάνει στήν αὐτοὑποτίμηση: ποιόν νά πείσει πῶς ὁ συλλαβισμός εἶναι εὐφράδεια; Ἡξερε πῶς «συγκάλυπτε» μέ ἀνερμάτιστες ποιητικοφάνειες τίς, ἀφόρητης ἀφέλειας, κοινοτοπίες τῶν Γ. Ἀρμένη (ιδίως) καί Σπ. Παπαδογεώργου. Ἡ «Νέα Σκηνή», ναί, ὀφείλει νά στεγάζει πειραματισμούς, νεανικούς, ἄτεχνους, πρωτόλειους· ὄχι πονηρά πτώματα πού διαθέτουν διασυνδέσεις γιά νά ἀναστηθοῦν. Ἡ σύγκριση εὐνόησε κάπως τό μονόπρακτο τοῦ Μ. Χαριτάκη *Τό γράμμα* καί ἐπειδὴ διδάχτηκε καί ἐρμηνεύτηκε στή λαμπερή ἀπογείωση τῆς φάρσας. Ἡ ἐξουσιαστική σχέση διατυπώθηκε στό ἐφιαλτικίζον γκροτέσκο, μέ ρινίσματα κωμικότητας. Τό ἀνέδειξαν ὁ Μπ. Γιωτόπουλος, μέ προσωπικό συγκερασμό κλοουνερί καί γκράν γκινιόλ πού αὐτοσχολιαζόταν πολυεπίπεδα, ἡ Θ. Ἰωαννίδου μέ τό μακιαβελικό στυλιζάρισμά της, ἡ Τζ. Παπουτση μέ τῇ διαταραγμένη πληθωρική ἐφηβεία της καί ὁ Κ. Μεγαπάνος στό ρεαλιστικό ἀντίβαρο τοῦ θύματος. Δέν τοὺς ξέρω γιά κακοὺς ἠθοποιούς, ἀλλά σέ ἄλλους δέν πῆγαιναν καθόλου οἱ ρόλοι (κραυγαλέα ἡ Μ. Μαρμαρινοῦ, ἀκατάλληλη ἡ Π. Παπαδάκη καί ὑποθερμικοὶ οἱ Π. Βασιλειάδης, Μ. Ἀνθίδου, Κ. Τριανταφύλλου), κι ἄλλους τοὺς μετέτρεψαν σέ κακοὺς ρόλοι ἐκ κατασκευῆς κακοχυμένοι (ὑπερβολικός ὁ Τ. Παπαδάκης καί ἀδιάφοροι διεκπεραιωτές οἱ Δ. Ζακυνθινός καί Ρ. Τσόπελα). Ὅ,τι εἶδαμε ἦταν μιά ἐπιτύμβια ντροπή. Ὅσοι ντρέπονται ἀκόμη στό Ἐθνι-

κό Θέατρο, θά τήν ἔχουν εἰσπράξει. Τό ἐπιχείρημα εἶναι λίγο trivial, ἀλλά ἡ περίσταση δέν ἀξίζει καί γιά καλύτερο: αὕτῃ ἡ αἰσθητική κηδεία βαρύνει τοὺς φορολογούμενους. Γίνεται δημοσία δαπάνη — καί ἀνοχῇ.